

Μαθητής Γ΄ Λυκείου: "Τώρα που το σχολείο τελειώνει"

Γεώργιος Καραβάνης

«Γιατί αυτή η μελαγχολία; Κάθε χρόνια ανυπομονούσαμε να τελειώσει το σχολείο, να έρθει το καλοκαίρι. Τι έχει αλλάξει;»

Μέσα στο χάος της καθημερινότητας των τελευταίων βδομάδων (όχι πως πριν ήταν όλα φυσιολογικά) καταφεύγω στις βόλτες στο βουνό για να αποσυμπιεστώ από το άγχος, τις μέριμνες και γενικότερα από το **επιβαρυσμένο πρόγραμμα που έχω ως μαθητής Γ λυκείου**.

Πολλές υποχρεώσεις (οι περισσότερες που έχω συναντήσει στα 18 χρόνια ζωής μου), καθημερινό πολύωρο διάβασμα, σωματική και ψυχολογική κούραση. Έτσι, ειδικά τις τελευταίες μέρες που έχει φτιάξει ο καιρός και θυμίζει καλοκαίρι, **οι περίπατοι στο βουνό έχουν γίνει πολύ συχνοί**.

Προχθές, λοιπόν, βλέποντας για πρώτη φορά μετά από μήνες καιρό καλοκαιριού, ένας φίλος μου και εγώ πήγαμε την κλασσική βόλτα. Τελική ευθεία, 2 μήνες πριν το τέλος, επαναλήψεις, πίεση, ατελείωτο διάβασμα, πολλή κούραση, χαμός. Προσπαθούμε να χαλαρώσουμε τα νευρά μας, να ξεχαστούμε για λίγο, να χαρούμε την ημέρα.

Μα αντί να ηρεμήσουμε, καταλήγουμε... μελαγχολικοί; Μα πως; Όλα πάνε καλά, είμαστε αισιόδοξοι, ανυπομονούμε για τις διακοπές, την ξεκούραση, την ξεγνοιασιά. Τι πάει λάθος;

Και τότε καταλάβαμε. Τότε συνειδητοποιήσαμε πρώτη φορά για τα καλά ότι φέτος είναι η τελευταία μας χρόνια στο σχολικό περιβάλλον. **Ότι φέτος ΉΤΑΝ η τελευταία μας χρόνια στο σχολικό περιβάλλον.** Και τι έχει μείνει τώρα; Λιγότερο από 2 μήνες...

Η συνειδητοποίηση άργησε και όταν επιτέλους ήρθε ήταν αργά. Αλλά γιατί αυτή η μελαγχολία; Κάθε χρόνια ανυπομονούσαμε να τελειώσει το σχολείο, να έρθει το καλοκαίρι. Τι έχει αλλάξει;

Τελικά, κατέληξα ότι κάθε χρονιά θέλαμε να τελειώσει το σχολείο γιατί ξέραμε ότι μετά από λίγους μήνες θα γυρίσουμε. Ξέραμε ότι θα ξαναβρούμε τους φίλους μας, τα γνωστά πρόσωπα, τους καθηγητές, το περιβάλλον του σχολείου. Το ξεχωριστό αυτό περιβάλλον, που μετά από 12 χρόνια μέσα σε αυτό έχω καταλήξει ότι είναι σαν μια οικογένεια. Μπορεί να λέγαμε ότι "μισούμε" το σχολείο και να ευχόμασταν να φύγουμε από αυτό, αλλά εγώ πιστεύω ότι βαθιά μέσα μας όλοι το αγαπούσαμε.

Και τώρα, 2 μήνες πριν το τέλος, γνωρίζοντας ότι μετά το καλοκαίρι δεν θα ξαναγυρίσουμε στο σχολικό περιβάλλον, συνειδητοποιώντας ότι θα χαθούμε με πολλούς φίλους μας, **με καθηγητές που μας φερθήκαν σαν γονείς μας,** ότι δεν θα ξαναδούμε πρόσωπα συμμαθητών μας με τους οποίους δεν ήρθαμε ποτέ κοντά, αλλά που τα βλέπαμε καθημερινά, ότι δεν θα ξαναμπούμε μέσα στις αίθουσες που τόσα χρόνια ήμασταν, στις αίθουσες που περάσαμε τόσες

στιγμές, τόσες εμπειρίες, τώρα, αναπολούμε και νοσταλγούμε κάθε μια ξεχωριστή στιγμή που ζήσαμε.

Το σχολείο μέχρι σήμερα κατείχε ένα μεγάλο κομμάτι της καθημερινότητας μας και μετά από αυτή την βόλτα κατέχει ένα μεγάλο κομμάτι στην καρδιά μας. Σαν φτάσαμε εδώ, σε αυτή την συνειδητοποίηση (έστω και αργά) έχουμε βάλει στόχο να αξιοποιήσουμε κάθε μέρα σχολείου που απομένει όσο καλύτερα μπορούμε, περνώντας όσο καλύτερα γίνεται, **αναπτύσσοντας πιο στενές σχέσεις με τους καθηγητές, με τους υπολοίπους συμμαθητές μας**. Γιατί μετά από 2 μήνες μπορεί να μην τους ξαναδούμε ποτέ.

Αυτή η σκέψη με βασανίζει και με θλίβει τις τελευταίες μέρες και δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους μου το πως φτάσαμε στο τέλος. Η μάλλον καλύτερα, πως φτάσαμε στο τέλος τόσο σύντομα. Πώς θα αντιμετωπίσουμε αυτόν τον αποχωρισμό, και γιατί αργήσαμε τόσο πολύ να απολαύσουμε το σχολείο.

Όπως και να χει αυτό είναι το τέλος. Ακόμα 2 μήνες. Ακόμα λίγες μέρες μέσα στο σχολικό περιβάλλον. Το τέλος του αγώνα της Γ λυκείου, όμως και το τέλος αυτής της σχολικής πορείας. Ολόκληρη η καθημερινότητα μας θα καταλήξει να είναι μονάχα μια γλυκιά ανάμνηση.

Γεώργιος Καραβάνης, Μαθητής Γ λυκείου στο 2ο ΓΕΛ Βούλας